

นวนิยายไทย

บาปสลาย • กฤษณา อโศกสิน

ลงตีพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๐๘ - ๒๕๐๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ : สำนักพิมพ์รวมสาส์น พ.ศ. ๒๕๐๙, พ.ศ. ๒๕๑๑

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. ๒๕๒๐

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า พ.ศ. ๒๕๓๗

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๓๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กฤษณา อโศกสิน.

บาปสลาย.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๔๕๓ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-645-9

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุทธิธรรมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ความเข้าใจ และชื่นในรักสำหรับ ‘อนุตรา’ และ ‘พิชา’ หญิงชายซึ่ง
เปรียบเทียบไปด้วยทุกสิ่งที่สังคมกำหนดไว้ น่าจะลงเอยด้วยความสุขที่แท้จริง
หากว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะมีได้มีใครครอบครองไว้ก่อนหน้า...แต่สังคมนั่นเอง
ที่ตีตราผู้ซึ่งรักคนมีเจ้าของแล้วให้ได้อายุ และไร้ซึ่งเหตุผลที่จะยอมรับได้

โชคไม่เคยเข้าข้าง ‘อนุตรา’ ในเรื่องความรักถึงสองครั้งสองครา และ
ยังเล่นตลกนำเธอให้ได้พบ ‘พิชา’ ชายหนุ่มผู้รักครอบครัว เป็นพ่อที่ดี...
เป็นสามีที่อบอุ่น โดยผูกไว้ด้วยเส้นใยของรักบริสุทธิ์ตามที่ทั้งคู่ตั้งใจให้เป็น

แต่การแทรกอยู่ในฐานะบุคคลที่สามของหญิงสาว และการนอกใจภรรยา
ของชายหนุ่มนั้น จะอย่างไรเสียก็คือความผิดบาปวันยังค่ำ

กฤษณา อโศกสิน ได้แฝงแนวคิดอันเป็นประโยชน์ไว้ในเรื่องราวของ
‘บาปสลาย’ ให้เห็นทุกซอกซอ้านเกิดจากความผิดทางกาย วาจา ใจ และ
ชี้ทางเลือกไว้หลายทางระหว่างการเป็นผู้ชนะ ผู้แพ้ และตัดใจจากอย่างผู้
เข้าใจในคุณธรรมมากพอ

นวนิยายเรื่องนี้จึงชวนติดตามให้เห็นรูปรอยความรักของหญิงชาย และ
ความเป็นไปของรักสามเส้าที่ปรากฏได้ชัดเจนนัก

บาปสลาย

กฤษฎณา อโศกสิน

ฝนต้นฤดูเพิ่งขาดเม็ดไปเมื่อครู่ ทำให้บรรยากาศโดยรอบอบอวลไปด้วยไอเย็นที่ระเหยจากดินและหญ้าปนไปกับอากาศบริสุทธิ์จากหมู่ไม้โดยรอบพื้นที่แห่งนี้เดิมเป็นชนน้ดสวน แล้วถูกตัดแปลงปรับปรุงขึ้นมาทีละเล็กละน้อยตามความเจริญแห่งยุคสมัย จนกลายเป็นผืนหญ้าญี่ปุ่นอันเรียบน่่มประดูจนำพรมผืนใหญ่เขียวสดมาคล้ล่ง แล้วปูลาดไปตามที่ว่างระหว่างต้นไม้แต่ละต้นแห่งใดควรตกแต่งให้ดังงาม เจ้าของก็บรรจงสร้างอ่างน้ำพุ โดยประดับรอบอ่างด้วยหินทะเลขนาดต่างๆ ในแง่มุมมองที่เต็มไปด้วยศิลปะ แห่งใดควรมีบรรยากาศอันสดใสเพื่อสร้างชีวิตชีวาให้แก่มุมกำแพงหรือมุมสนาม อำนาจเงินก็ได้บันดาลให้สวนญี่ปุ่นน้อยๆ ฟูดูขึ้น และแห่งใดที่ควรสะพรั่งด้วยสีส้ันแห่งรุกขชาติอันจะเชิดชูสถานที่ให้แลดูวิจิตรบรรจงโดยมิต้องลงทุนมากมาย ผู้คนที่ไปมาหาสู่ก็ย่อมจะได้เห็นร่องกุหลาบเรียงรายอยู่เป็นดง สลับด้วยไม้ดอกของไทยอันปลูกง่ายขึ้นง่ายนานาพันธุ์ สล่้างด้วยชาว เหลือง แดง ชมพู...

ตึกใหญ่แบบเก๋าสีเหลืองอ่อนตั้งตระหง่านอยู่กึ่งกลางพื้นที่ ด้านหน้าหันออกสู่คลองสายใหญ่อันแยกจากลำน้ำเจ้าพระยา ด้านข้างติดสะพานข้ามคลองซึ่งเชื่อมถนนสายสำคัญสายหนึ่งของจังหวัดธนบุรี ดั่งนั้นจึงเป็นอันว่ากำแพงด้านข้างที่ติดกับถนนหลวงนั้นต้องสร้างประตูใหญ่ขึ้นอีก แล้วทำถนนซีเมนต์จากประตูเลียบข้างตึกไปสู่โรงรถด้านหลังเพื่อเป็นทางสำหรับให้รถแล่นเข้าออกได้

ฝนขาดเม็ดไปแล้วประมาณ ๑๐ นาที รถยนต์ส่วนบุคคลคันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอดอยู่บนถนนใหญ่ข้างตึกที่กล่าวถึง สตรีสาวผู้หนึ่งก้าวลงมาพร้อมกระเป๋าเดินทางมีกระเป๋าถือสะพายไหล่ หล่อนกล่าวคำขอโทษหญิงชายผู้เป็นเจ้าของรถ ต่อจากนั้นรถก็เคลื่อนที่จากไปพร้อมกับหล่อนยกมือขึ้นโบก ๒-๓ ที แล้วจึงหันหลังกลับเดินไปสู่ประตูใหญ่ซึ่งทำด้วยไม้ทึบทาสีเดียว

กับกำแพงและตัวตึก

เอ๋อมีมือกดกริ่งเหนือประตู อึดใจต่อมาก็มีเสียงถอดกลอนประตูเล็ก ไบหน้าของหญิงกลางคนยื่นออกมา พอแลเห็นว่าเป็นใคร หญิงนั้นก็จ้องดูสตรีสาวอย่างตะลึงตะลานเป็นครู่คล้ายไม่แน่ใจ พอหายจากตกตะลึง นางก็ถลาออกจากประตู ตรงเข้ากอดรัดหญิงสาวไว้แน่นด้วยความตื่นเต้นยินดี

“คุณหนู...โอ๊ย...คุณหนูของขวัญ กลับมาแล้ว แม่คุณ แม่ทูนหัว ทำไมมาเงียบๆ คะ นี่คุณๆ ก็กำลังเตรียมจะไปปรับมะรืนนี้แล้วเชียว ก็ไหนจดหมายมาว่าจะถึงกรุงเทพฯ วันที่ ๒๓ ใจคะ นี่เพิ่งวันที่ ๒๑”

หญิงสาวยิ้มน้อยๆ พลังส่งกระเป๋าดูเดินทางไปใหญ่ให้แม่ขวัญ

“เฮ้อ...เฮนี่ไปก่อน หนักเหลือเกินจ๊ะ”

“ของมีเท่านี้หรือคะ” ขวัญถามพลังรับกระเป๋าดูจากนายสาว ผู้จากบ้านเกิดเมืองนอนไปเรียนต่อยังสหรัฐอเมริกาถึง ๒ ปีเต็ม

“มีอีกจ๊ะ ฉันส่งมาทางเรือ มีทั้งหนังสือทั้งของฝาก อีกราวๆ อาทิตย์ก็คงจะถึง เป็นไง สบายดีหรือ คุณแม่กับพี่ๆ ละ วันนี้อยู่กันพร้อมหน้าหรือเปล่า”

“อ้าว! จะอยู่พร้อมได้ยังไงคะ วันนี้ไม่ใช่วันหยุดสักหน่อย”

“คุณพ่อละ วันนี้เวรบ้านไหน”

“บ้านที่ ๓ ค่ะ”

หล่อนพยักหน้า พลังก้าวเข้าประตู ก็พอดีได้ยินเสียงอุทานอย่างตื่นเต้นดีใจดังขึ้นแข็งแะ แล้วต่อจากนั้นหญิงสาวก็แทบจะกลั้นน้ำตาแห่งความโสมนัสไว้ไม่ได้เมื่อร่างของหล่อนตกอยู่ในวงแขนของมารดาและพี่สาวอีก ๒ คน

“นี่ทำไมมาเงียบมาเชียบอย่างนี้ล่ะลูก” มารดาถามอย่างสงสัย แต่ยังไม่คลายแขนที่โอบรอบตัวหล่อน ส่วนพี่สาวคนโตอีกสองคน เอ๋อและอรก็ยื้อแย่งกันดึงแขนดึงเอา

“พี่ตัดเสื้อไว้แล้ว แขนอยู่ข้างบนนะ คิดว่าจะได้ไปปรับที่ดอนเมืองเชียวนะ” อรบอกเสียงสั้นๆ ก้าวหัวเราะ ในหน่วยตาหล่อนยิ้มด้วยน้ำใสขณะ

พิศดูน้องสาวทั่วตัว

“เธออ้วนนิคนะ ยายนุ” เอ้อมบอก “แล้วผิวก็ดีดี ก่อนไปได้แต่ขาว เหลือง พอกลับมามีสีชมพูติดแก้มมาด้วย”

“เปล่งปลั่ง สดใส สวยขึ้นผิดหูผิดตาทีเดียว” ยายขวัญแซง

“อู๊ย! คุณนุสวยจัง สวยจัง” เสียงสาวใช้อีก ๒ คนยืนสูดปาก รำพัน อยู่ข้างๆ

อนุตรา ภาวนากุล ยิ้มแย้มแจ่มใสกับบริวารในบ้านโดยทั่วถึงแล้ว จึงตามมารดาและพี่สาวขึ้นตึก ทั้งสามผลัดกันกดรีดใต้ถุนทุกซอกซอกและการเดินทางของหล่อน

“เสียดายที่วันนี้คุณพ่อไม่อยู่ เตรียมตัวไว้แล้วเหมือนกันว่าจะยกขบวนบ้านโน้นไปปรับนุด้วย”

“นุไม่ยอมให้ลำบากกันหรอกค่ะ แล้วก็อยากจะทำให้ตกใจด้วย สนุกดี นี้มากับเพื่อน แล้วเพื่อนเขาก็ชวนไปแวะบ้านเขาก่อน รอจนผิวเมียเขา รับขวัญกันเรียบร้อยแล้ว เขาก็มาส่งให้” หล่อนบอกพร้อมกับมองไปรอบๆ “บ้านก็เหมือนเก่าณะคะ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย”

“คนละ” อรธาม

“คนก็ไม่เปลี่ยน อาจจะเป็นนุก็ได้กระมังที่เปลี่ยน” หล่อนพูดเรียบๆ พลังเดินไปที่หน้าต่าง ทอดสายตาออกไปสู่คลองใหญ่ซึ่งเคยเห็นชินตามา ตั้งแต่เยาว์วัย อากาศสดชื่นหลังฝนยังคงกำจาย ทำให้หล่อนต้องสูดลมหายใจลึกๆ หลายทีอย่างรู้สึกอบอุ่น ดิดเนื้อฟุ้งใจ เช่นเดียวกับผู้ที่ได้กลับสู่บ้านเกิด เมืองนอนทั้งหลาย

สายตาก็ ๓ คู่มองตามร่างโปร่งระหงมีสง่าของหล่อนไปอย่างชื่นชม อนุตราอยู่ในสูทสีฟ้าอมเทา เมื่อหล่อนเปลื้องเสื้อคลุมออก ก็แลเห็นเสื้อรองในดอกเล็กๆ น่ารักสีเดียวกัน ทรงผมสั้นทำให้แลเห็นต้นคอยาว แต่ท่วงท่าบางอย่างของหล่อนทำให้ผู้ที่มองรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ในความนึกคิด

“เปลี่ยนแปลงไง พี่ก็ไม่เห็นนุเปลี่ยน นอกจากเปล่งปลั่ง สวยขึ้น แต่

...ก็ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นบ้างเหมือนกัน ก็เป็นธรรมดา คนเราอายุมากขึ้น เรียนรู้มาก เห็นโลกกว้างขวาง ก็ต้องเชี่ยวชาญขึ้น ดีแล้วละ พี่อยากให้เธอฉลาดมากๆ อย่าเอาอย่างพี่ ๒ คนเลย” เอ๋อม่ย้มๆ อย่างสมเพศตนเอง “เหมือนกบในกะลาครอบ”

“แต่กบตัวนี้ทำขนมเก่ง ทำไปขายจนตลาดต้อนรับได้ก็เอาอย่างไร” อนุตราพูดอย่างปลอบใจ

“แม่เอ๋อม่กับแม่อรเขาก็ขยันนั่งเวทนาตัวเอง จะเวทนาไปทำไม แม่ยังไม่เวทนา” นางกลกิจไพศาลว่า “คนเรามัวนั่งสมเพศตัวเองอยู่ก็ไม่ต้องทำอะไรกินละ”

“หนูพูดไปนั่นเองแหละคะคุณแม่” เอ๋อม่แก้พลางหัวเราะ “ว่าแต่ว่าวันนี้เราจะต้อนรับยายนุ้ยใจดี ทำกับข้าวเพิ่มอีกไม่ทันเสียแล้ว ยายขวัญกลับจากตลาดมาหยกๆ หนูว่าเราหาอะไรกินกันข้างนอกดีไหมคะ สบายดีแล้วก็สนุกดีด้วย พี่ก็จะเลยได้ไปเปิดหูเปิดตามัง ง่วนอยู่แต่หน้าเตาอบมานานเต็มที”

“รอพี่รัจกับพี่รินหน่อยสิคะ หนูอยากอยู่พร้อมพี่พร้อมน้อง” อนุตราบอก “เดี๋ยวก็ ๔ โมงครึ่งงานเลิกแล้ว ราว ๕ โมงเศษๆ ก็คงจะถึงบ้านกระมัง”

“รอก็ได้ แต่ถ้าโชคร้ายก็รอเก้อ เพราะแม่รัจนะเอาแน่กะเขาไม่ได้หรอก แม่นึกขลังๆ มากี่โดดเข้าโรงหนังไปเสียฉิบ ส่วนตารินก็เหมือนกัน บางทีเพื่อนก็จุดไปกิน เขาทหารนี่ ถ้าไม่ไปสโมสรก็ไม่เซ่ทหารนะซี จริงไหม...อพุทไร...พุทอยู่ได้เป็นคั้งเป็นแคว โทรศัพท์ก็มี ต่อเข้าไปสิ” อรพูดเองเออเอง แล้วหล่อนก็ปราดไปยิงโต๊ะไว้โทรศัพท์มุมห้อง หมุนเลขต่อไปหาน้องสาวน้องชาย

พออูร์จรับสายและอรบอกให้รู้ว่าน้องสาวคนเล็กกลับจากอเมริกาแล้วเท่านั้น ก็กรืดกราดมาตามสาย ขอพุทกับอนุตราทันที

“ตาย นั่นเธอเธอ หนู แหม! ดีใจแทบตาย ใจมาเร็วกว่ากำหนดละ...แล้วนี่จะไปไหนกัน...จั้นระอะ...เออ...ถ้าจั้นพี่กลับบ้านเดี๋ยวนี้ละ เลิกกันนะ

เดี๋ยวพบกันใหม่”

ส่วนพี่ชายก็โวยวายไม่แพ้อรุจ เขาพูดสองสามคำแล้วก็รีบวางหู เปรี้ยมตัวกลับบ้าน

“ไง...แก้วหูแทบแตกใช่ไหม” เอ๋อถาม “แม่อรุจนะเวลาดีใจละ กร๊อต สะเด็ดทีเดียว”

“พ่ออรินก็เหมือนกัน ช่างตื่นทั้งป่า”

“เสียดาย ขาดคุณพ่อ” อนุตราพึมพำ รู้สึกเป็นสุขชอบอ่อน ความสุข และอบอุ่นเช่นนี้หล่อเลี้ยงไม่เคยหาได้จากที่อื่น

“ถ้าบอกไปเดี๋ยวนี้ ก็คงชวนกันยกโขยงมาเต็มบ้าน” เอ๋อส่งหน้า “อย่าดีกว่า ขอให้เราลองกันตามลำพังแม่ๆ พี่ๆ น้องๆ เสียก่อนเถอะ ថៃว่า พ่อเราเคยอยู่กับเราตลอดเวลาเมื่อไหร่ละ ขาดเสียจนชินแล้ว ถ้าจะขาดวันนี้ก็สักวันก็ไม่แปลกอะไร...เธอไปเสีย ๒ ปี ยังจำได้หรือเปล่าว่าอาทิตย์หนึ่ง คุณพ่อจะกลับมาที่นี่เฉพาะเสาร์อาทิตย์”

“ทำไมจะจำไม่ได้ละ ก็ชีวิตเราเต็มเปี่ยมมอยู่แค่ ๒ วัน คือเสาร์อาทิตย์”

“นี่กว่าจะจำไม่ได้” อรพึมพำ “แล้วก็อย่าลืมด้วยว่าวันนี้เพิ่งวันพุธ”

“ยังอยู่อีกตั้ง ๒ วัน กว่าจะได้พบพระราชบิดา” เอ๋อเสริม พลางหัน มาทางมารดา “คุณแม่ไม่เห็นรู้สึกอะไรอีกตามเคย”

“จะให้รู้สึกอะไรอีกละ แก่จะเข้าโลงอยู่แล้ว เขาจะไปไหนก็ช่างเขา ปะไร เราก็อยู่ของเรา” คุณอนงค์พูดเรื่อยๆ “ไม่ยินดียินร้าย

“โอกาสพิเศษยังงี้ หนูมักจะรู้สึกขาดคุณพ่อทุกทีเลย” อรตอบ แล้ว หันมาพยักหน้ากับอนุตรา “จริงไหม ยายหนู”

“ค่ะ”

“นั่นไง...ยายหนูเองก็ต้องการ”

“ก็เขาต้องไปเข้าเวรบ้านโน้นอีกตั้ง ๒ บ้าน วันจันทร์อังคาร บ้านที่ ๒ วันพุธพฤหัสบดี บ้านที่ ๓ มากวันหน่อย เพราะเขายังมีลูกเล็กๆ”

พอดีเสียงแตรรถขจัดจังหวะ ทำให้อนุตรานึกจิตใจที่จะได้ไม่ต้องพูดถึง เรื่องความขาดตกบกพร่องเกี่ยวกับบิดามากเกินไป หล่อนรีบวิ่งลงไปข้างตึก

อุ้งเปิดประตูลงมาก่อน ก้าว ๓-๔ พรวดก็ถึงตัวน้องสาวสวมกอดไว้
เต็มรัก

“แหม! คิดถึงγγ เธอจ้งเลย อ้อฮือ สะสวยขึ้นแยะเชียวน้องพี่ แต่ขอ
ต่อว่าหน่อย เธอละยังไม่เลิกนิสัยชอบทำอะไรแปลกๆ เสียทีนะ มีอย่างหรือ
ดอดมาเงียบๆ เสียแผน แล้วชุดที่พี่ตัดไว้จะทำไม”

“ก็ใส่ไปเสียเหียนี่ซี เราจะออกไปกินข้าวข้างนอกกันนี่”

“เออ...จริงซี เอาที่หรูๆ หน่อยนะ ชุดของพี่มันออกจะดีเกินร้าน
ธรรมดาหน่อย”

พูดยังไม่ทันขาดคำ อรินก็มาถึงตัว รวบร่างหล่อนเข้าไปกอด และ
จูบที่หน้าผาก ๒-๓ ที

“น้องสุดท้องละก็สะบักสะบอมอย่างนี้แหละ รับขวัญกันทีแทบตาย”
อรินบ่น “เอาเถอะ ไปอาบน้ำอาบทำเตรียมตัวได้แล้ว”

หลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง รถของอรินก็บรรทุกมารดา และ
พี่น้องออกไปเลี้ยงฉลองกันนอกบ้าน

“จะไปไหน บอกมา” อรินอนุญาต “วันนี้พี่ขอเทกระเป๋า”

“อย่าเลยคะ” หล่อนห้าม “แล้วพี่รินจะทำยังไง อีกตั้ง ๙ วัน กว่า
จะสิ้นเดือน”

“ก็ถ้าไรค่าขายขนมของพี่ละซี นู ไม่น่าถามเลย” เอี่ยมบอก “พอนี้
นะเงินเดือนเขาพี่น้องที่ ๑๐ ที่ไหนสักเดือนละ”

“จ้ะหรือคะ”

“พุทไร! ก็จะเอาอย่างไร เงินเดือนร้อยโท” อรินตอบเสียงอู้ “สู้น้อง
ไม่ได้เสียแล้วละ มาคราวนี้เงินเดือนของน้องตอกเข้าไปถึง ๑๙๐๐ หรือสอง
พันเศษละมัง มากกว่าพี่ตั้ง...โอ๊ย...อย่าพูดดีกว่า พูดแล้วเศร้า...”

อนุตรายิ้มน้อยๆ

“แล้วพี่จ้ะ”

“๒ ปีได้เงินเดือนขึ้น ๑๐๐ บาท คิดดูแล้วกันว่าเจริญแค่นี้”

“พี่จ้ะได้เท่าไรแล้ว”

“๙๐๐ บาทเท่านั้นเอง”

“ถ้าไม่พอเขาก็แบมือขอกำไรค่าขนมจากพี่ ๒ คนอีกเหมือนกัน” ออริบรรยายงาน

“โอ้!” อนุตราร้องอย่างนึกขื่น พอดีอิริณพารณมาจอดอยู่หน้าภัตตาคารชั้นดีแห่งหนึ่ง

เขาจอดรถแล้วจึงนำหน้าพาสตรีทั้ง ๕ ผ่านห้องอาหารชั้นล่างไปชั้นบน แต่ก่อนที่จะก้าวขึ้นบันได สายตาของหล่อนบังเอิญเหลือบไปพบใครคนหนึ่ง ในห้องโถงชั้นล่างจับจ้องอยู่ก่อนแล้ว เขาคงจะมองดูหล่อนอยู่ตั้งแต่ก้าวเข้าประตูมาที่เดียว อนุตราจำสายตาคู่นั้นได้ดี พอดีกับเจ้าของดวงตากลุกขึ้นยืนเดินตรงมา

“สวัสดีครับ คุณอนุตรา” เขาทัก “มาถึงเมื่อไหร่กันนี่”

หล่อนพนมมือไหว้เขา และตอบว่า

“เมื่อบ่ายสองโมงนี่เองค่ะ มาถึงก่อนกำหนด ๒ วัน”

“นั่นนะซี คุณดลบอกว่าคุณจะกลับถึงในวันที่ ๒๓ พวกที่กรมเขาเตรียมจะไปปรับอยู่ที่เดียว ผมเห็นจะต้องกลับไปส่งข่าวใหม่เสียแล้ว เดี่ยวจะไปปรับเก้อ”

“ไม่เก้อดอกค่ะ เพราะพรงี้ดิฉันก็จะไปที่กรมเหมือนกัน”

“อ้อ! ทำไมไม่พักสักวันก่อนล่ะ” เขาถาม “ไม่เหนื่อยหรือ”

“ก็ไม่เหนื่อยเท่าไรนี่ค่ะ”

“แวะที่ไหนมั่ง”

“ไปแวะที่โรม ๒ วันค่ะ ที่อังกฤษวันเดียว”

“ดีจริง ได้เที่ยวหลายแห่ง”

“หัวหน้ากองสบายดีหรือคะ” หล่อนถามพลางมองข้ามป่าเขาไปยังโตะที่เขาเพิ่งลุกมา สตรีและเด็กสาวที่มากับเขากำลังหันมามองหล่อน

“สบายดี” เขาตอบพลางมองตามหญิงชายทั้ง ๕ ที่ล่องหน้าขึ้นบันไดไปแล้ว “พี่ๆ น้องๆ ไซ้ไหม”

“ค่ะ ชวนออกมาเลี้ยงต้อนรับนอกบ้าน วันนี้กับข้าวบ้านเป็นมาयीไป

๑ วัน”

“ผมเห็นจะต้องขอเป็นเจ้าของบ้างละ เอาไว้ค่อยพบกันพรุ่งนี้นะ” เขาบอก “เชิญคุณตามสบายเถอะ”

แล้วเขาก็ผายมือเป็นเชิงอนุญาตให้หล่อนตามมารดาและพี่สาวพี่ชาย ขึ้นข้างบน อนุตราจึงทำความเคารพเขาอีกครั้ง แล้วจึงก้าวขึ้นบันได

เมื่อนั่งลงที่โต๊ะ อรินก็ถามขึ้นทันทีว่า

“ใครกันนะ”

“หัวหน้ากองของนุเองแหละค่ะ คุณพิชา สุวัสดิ”

“ยังหนุ่มมากนี่นะ อะไรกัน ได้ชั้นเอกแล้วหรือ”

“ได้ก่อนนูไปนอกสัก ๒ ปีเห็นจะได้ แต่อายุแกไม่น้อยแล้วนะคะ ดูเหมือนจะสี่สิบเศษๆ นี่แหละ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเศษกี่ปี”

“ตาคมไม่แล้ว” อูร์จว่า “สงสัยจะเจ้าชู้”

“ก็ไม่เห็นเจ้าชู้นี่คะ”

“นูเป็นลูกน้องเขามากี่ปีเชียะ เธอเข้าทำงานได้ ๒-๓ ปีก็ไปนอก แล้วจะรู้จักเขาดีไต่ยังงี้”

“๒-๓ ปีก็รู้จักพอแล้วสำหรับคนทำงานร่วมกัน ถึงจะไม่ใกล้ชิดนัก แต่ถ้าเขาเป็นยังงี้ ก็คงจะได้ข่าวประปรายบ้างหรอก”

“ดูเหมือนเขาจะมากับลูกเมียเขานะ” อรพุด “หรือหลานก็ไม่รู้ เห็นมีเด็กผู้หญิงรุ่นๆ นั่งอยู่ด้วย”

“ลูกเขาอะ” อนุตราตอบยิ้มๆ

“ตาย! พ่อยังหนุ่ม ลูกโตเป็นสาวแล้ว” เอื่อมว่า

“ก็เขาคงแต่งงานเร็ววันะซี” คุณอนงค์บอก “คนแต่งงานเร็วๆ ก็ดีไปอย่าง พ่อแม่ยังหนุ่มสาวอยู่เลย ลูกก็โตเป็นหนุ่มเป็นสาวทันพ่อแม่ เดินไปด้วยกัน ใครๆ ก็นึกว่าน้อง”

“แต่ก็ก้เราเห็นจะไม่มีหวัง” อรพุดอย่างขื่นๆ “ขึ้นคานกันเป็นเถาๆ มากกว่า”

“อย่าพูดๆ” อูร์จรีบห้าม “มันอยู่ที่ดวง ดวงมันจะต้องเป็นสาวพรหม-

จาร์จินเข้าโลง มันก็ต้องเป็น”

“แหม! อย่างพวกเราที่มาขอแรงไปกว่นข้าวทิพย์ละก็ดีแน่” เอื้อม ประชด “จะเอาพรหมจารีคราวไหนมีทั้งนั้น ตั้งแต่ ๓๖ เรื่อยลงมาก็ได้ ๓๔, ๓๐, ๒๗ สงสัยแม่พวกสาวๆ ท้องคุณเคื่จะมาชิงมงกุฎเพชรไปเสีย ละมั้ง เพราะสาวๆ สมัยนี้ไขากลับเป็นสาวแก่กันนักหนา รุ่นขึ้นมาหน่อยก็มี แพนแล้ว ยิ่งไงๆ นุกี่ช่วยกู้หน้ากู้ชื่อลูกสาวท้องคุณอนงค์ไว้สักคนเถอะ”

“ไปเมืองนอกนะ ไปมีแพนไว้ที่นั่นมั้งหรือเปล่า” อรินถาม

สีหน้าของหญิงสาวเมื่อตลงนิตหนึ่ง ตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า

“มีแล้ว เลิกแล้วคะ”

“อ้าว! ไหงยังงั้นล่ะ” พี่ชายทำเสียงผิดหวัง “อย่าลืมนว่านุอายุ ๒๗ แล้วนะ ขยันมีขยันเลิกแล้วเมื่อไหร่จะได้แต่งงานซักที”

“ก็จะได้ไปกว่นข้าวทิพย์ทั้งเถาไม่ดีหรือคะ” หล่อนพูดอย่างจะให้หัน แต่ความจริงแล้วในดวงใจส่วนลึกนั้นแสนจะขมขื่นอย่างที่สุด

“เสียชื่อคุณอนงค์!” อรินลงเสียงพลางมองดูมารดาแล้วยิ้ม “มีลูกสาว ตั้ง ๔ คน ไม่ได้แต่งงานซักคน”

ทั้งมารดา พี่สาวและน้องสาวทำสีหน้าพิกล พอดีบริการนำอาหารเข้ามาวางตรงหน้า หญิงทั้งหมดจึงก้มหน้าก้มตาเซ็ดจานเซ็ดช้อน แต่ก็เพื่อจะซ่อนความสะเทือนใจอันปรากฏขึ้นในแววตาด้วย

* * *

อนุตราอยู่ในชุดนอน กำลังแปรงมอยู่หน้ากระจก หล่อนเพิ่งอาบน้ำ เสริจใหม่ๆ เมื่อเข้ามาในห้อง ก็ปรากฏว่าพี่สาวทั้งสามนั่งข้างนอนข้างอยู่ในห้องของหล่อนครบทุกคน

เอื้อมนอนเอกเขนกอยู่บนเตียง ตามองเพดาน อนุตราก็เข้าใจดี ในสาเหตุเอื้อมอยู่เป็นโสดจนถึงอายุปานนี้ เพราะเมื่อเอื้อมยังสาว หล่อนเป็นคนสวยที่สุด มีผู้ชายมาติดพันมากมาย และหล่อนก็ได้ผูกสมรักรักใคร่กับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งค่อนข้างจะด้อยฐานะ แต่เมื่อมาสู่ขอ บิดาของหล่อนไม่ยอมยกให้ โดยอ้างว่าเขาไม่มีความสามารถพอจะเลี้ยงดูเอื้อมให้มีความสุขได้

กับทั้งยังมีหมิ่นประมาทเขาต่อไปอย่างละเอียดลออจนคนรักของเอ๋อ้ม ไม่มีความอดทนพอที่จะฟังบิดาของหล่อนจาระไน ตั้งแต่นั้นมาเขาก็หายหน้าค่าตาไป ไม่ได้ย่างกรายมาให้เอ๋อ้มหรือใครๆ ได้พบปะอีกเลย

จึงเป็นเรื่องน่าเศร้าที่จะพูดถึง แต่ก็ก็เป็นความลับที่ไม่มีใครในบ้านกล้าเอ่ยถึงอีกเลยว่า เอ๋อ้มสังเวทความผิดหวังของหล่อนด้วยอะไร...คืนวันหนึ่ง คุณอนงค์ได้ยินเสียงตื่นทุรนทุรายผิดปกติ เธอจึงให้คนป็นหน้าต่างเข้าไปปรากฏว่าเอ๋อ้มตีหมิงเจอร์เข้าไปทั้งขวด!

แพทย์ได้ล้างท้องช่วยเยียวยาไว้ได้ทัน ต่อจากนั้นมาเอ๋อ้มก็หมกตัวอยู่ในบ้านอย่างคนไม่มีอนาคต

ส่วนอร...หล่อนไม่มีประสบการณ์แปลกๆ เหมือนเอ๋อ้ม เพราะหล่อนไม่กล้ารักใคร ไม่ชอบสูงส่งซึ้งแฉะกับผู้ชาย เหตุผลของหล่อนมีเพียงสั้นๆ ก็คือ 'กลัวจะเป็นอย่างพี่เอ๋อ้ม เขามาขอแล้วไม่ให้'

สำหรับอุรัจ เป็นพี่สาวคนเดียวที่ออกไปทำงานนอกบ้าน แต่หล่อนมีลักษณะของผู้ชายมากเกินไป จนผู้ชายอยากจะคบหล่อนเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นคนรักหรือเป็นภรรยา อุรัจเป็นคนโผงผางเปิดเผย คงง่ายดูง่าย จนทุกคนรู้สึกว่ายางสนทนาจะหงอยเหงาเมื่อขาดอุรัจ

ทุกคนจึงครองความเป็นโสดมาด้วยประการนี้ แต่แม้จะเป็นโสด ทุกคนก็ไม่รู้สึกเดือดร้อนถึงขนาดที่จะต้องตื่นนอน เพราะถ้าจะพูดถึงฐานะความเป็นอยู่ ทั้งหลวงกลกิจไพศาลและคุณอนงค์ต่างเป็นบุตรของผู้มั่งคั่งมีสกุล รุนชาติด้วยกันทั้งคู่ ดึกใหญ่หลังนี้ก็เป็นทรัพย์สินโดยตรงของคุณอนงค์ ซึ่งได้รับตกทอดจากบิดามารดา เธอมีสวนหลายแห่งให้เช่า และสวนเหล่านั้นบัดนี้เจริญกลายเป็นที่ดินมีราคา ถนนผ่าน น้ำไฟผ่าน เธอก็ได้ตัดขายไปบ้างเมื่อควรวาย ปลูกสร้างโรงงานให้เช่า ปลูกบ้านให้เช่าตามความเหมาะสม อาชีพทำขนมส่งตามร้านต่างๆ ในพระนครและธนบุรีนั้นเป็นเพียงงานอดิเรกที่เธอและเอ๋อ้มริเริ่มขึ้นเพื่อฆ่าเวลาแทนการนั่งๆ นอนๆ แล้วคิดฟุ้งซ่าน

แต่หากจะพูดถึงความอบอุ่นทางใจ ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า มันขาดตกบกพร่องอย่างไม่มีทางแก้ไข เพราะบิดาของหล่อนนั้น หลวงกลกิจไพศาล

เป็นผู้นิยมการมีภรรยามาก แม้ว่าปัจจุบันจะมีวัย ๖๕ ปี แต่ท่านก็ยังมียุตรเล็ก ๆ อายุ ๑๐ ขวบ ๘ ขวบ ๕ ขวบ และเล็กสุด ๓ ขวบไว้เซยชม

แม้กระนั้นบุตรชายหญิงทั้งหมดก็มีความเป็นอยู่อย่างดี เพราะคุณหลวงเข้าใจมีภรรยา คุณอนงค์ คุณเครือ คุณพันทิพา ๓ ภรรยาใหญ่เป็นบุตรสาวของผู้มีฐานะดีและมีมรดกติดตัวมาด้วยกันทุกคน แม้คุณหลวงจะไม่หยิบยื่นเงินทองให้ เธอทั้ง ๓ ก็มีกินมีใช้มีเลี้ยงดูบุตร ส่วนลูกหญิงชายอันเกิดจากภรรยาที่ไม่มีความหมาย เพราะไม่ได้อยู่ด้วยกันอย่างออกหน้าเหมือนคุณๆ ทั้ง ๓ เนื่องด้วยส่วนใหญ่เป็นคนรับใช้ในบ้าน คุณหลวงก็ฝากฝังไว้กับภรรยาใหญ่ทั้ง ๓ คนนี้โดยเฉลี่ยกันไปบ้านละคนสองคน สำหรับคุณอนงค์นั้นเธอเลี้ยงไว้ ๒ คน หญิงหนึ่งชายหนึ่งอยู่โรงเรียนประจำทั้งคู่

สัปดาห์หนึ่งๆ หลวงกลกิจไพศาลจึงต้องกระทำตนเป็นคนมีหลายภาค คือวันจันทร์ อังคารไปค้างบ้านคุณเครือ พุธ พฤหัส ศุกร์ค้างบ้านคุณพันทิพาภรรยาคนสุดท้ายอายุเพียง ๓๒ แก่กว่าอุรจ ๒ ปี แถมยังเป็นนักเรียนรุ่นพี่จากโรงเรียนเดียวกับอุรจอีกด้วย

ดังนั้น กว่าอนุตราและพี่ๆ ของหล่อนจะได้เห็นหน้าบิดาจะต้องถึงวันหยุด และได้เห็นเต็มวันเต็มคืน

นี่เองคือการขาด ‘ทางใจ’ ของพวกหล่อน แม้จะดำเนินมาช้านานเต็มทีก็จริง หญิงสาวก็ไม่เคยรู้สึกว่าจะชินกับเหตุการณ์เช่นนี้ได้

ผลดีที่ได้รับจากการขาดบิดาไป ๕ วันต่อสัปดาห์ก็คือ ทำให้แม่ลูกเอาใจใส่ต่อกันมากขึ้น พี่ๆ น้องๆ กลมเกลียวกันดี มีสายสัมพันธ์กันแน่นแฟ้นเป็นพิเศษ แม้แต่ชายหนุ่มประเปรียวอย่างอรินก็รักพี่รักน้องมากกว่าจะสนใจผู้หญิง

อนุตราแปรงผมเสร็จก็วางแปรง แล้วเดินไปนั่งที่ขอบเตียงข้างๆ เอื้อมมือจับขาพี่สาวบีบเบาๆ

“เมื่อไหร่ายตឹងกับตาตัมจะกลับบ้าน” หล่อนถามถึงน้องต่างมารดาทั้งสอง “คิดถึงจัง”

“ไปรับก็ได้เนี่ย เขาไม่ได้กลับมา ๒ อาทิตย์แล้ว” อรบอก “เขาว่าเขา

จะกลับอาทิตย์ที่เธอกลับ”

“งั้นเย็นวันศุกร์ นูไปรับเอง...”

“เธอไม่คิดจะมีรถสักคันหรือ นู” อุรีจถาม “คุณดลของเธอเขาบอก
ว่า เธอกลับมาที่นี่ มีตำแหน่งหัวหน้าแผนกรออยู่ไม่ใช่หรือ”

“คะ เขาก็บอกยั้งงั้น แต่...ทำไมพี่รัจจะต้องใช้คำว่าคุณดลของเธอ
ด้วยล่ะ เขาไม่ใช่ของหนูคะ”

“ไม่รู้ล่ะ...ใช่หรือไม่ใช่ก็ทักไว้ก่อนก็ไม่เสียหายอะไรนี่ เพราะเขาก็
เป็นคนดีคนหนึ่ง จริงไหม”

“เขาโทร. ไปถึงพี่รัจบ่อยๆ หรือคะ”

“บ่อย ส่วนมากถามถึงเรื่องเธอ ชาวคราวของเธอนะแหละ พี่ว่าเขา
ต้องมีอะไร กับเธอเกินเพื่อนแน่ๆ ดูจรักภักดีติดสอยห้อยตามเหลือเกินนี่
ตั้งแต่ก่อนเธอไปนอกนั้นแหละ”

อนุดราฟังอย่างไม่ยินดียินร้าย

“เขาก็ดีหรือคะ แต่บังเอิญหนูก็ได้สนใจนัก ชอบพอกันแบบเพื่อน
ฝูงๆ มากกว่า เขาอ่อนกว่าตั้ง ๒ ปี...”

“แค่นั้นเองละหรือที่เธอไม่สนใจ” อุรีจเลิกคิ้ว “เหตุผลน้อยเหลือเกิน
สมัยนี้เรื่องอายุจะไม่เป็นอุปสรรคเสียแล้วละจะ...”

“แล้วเหตุผลอะไรคะที่จะรู้สึกว่ามันมาก เพราะเขาไม่ได้ไปนอกเหมือน
นูใช่ไหม”

“อើ! ก็ยั้งน้อย เขามีปริญญาที่นี่นา เมื่อก่อนก็ปริญญาตรีเท่าๆ กัน
แต่พอเธอโชคดีกว่าเขา ได้ทุนไปทำปริญญาโทต่อ มันก็ช่วยไม่ได้ จริงไหม”

“คะ โอกาสของเขาไม่ค่อยมี เพราะเขาอยู่ฝ่ายธุรการ ส่วนบริหาร
แต่ยังไงก็ตาม ถึงเขาจะได้ปริญญาเท่านั้น ตำแหน่งการงานเท่านั้น อายุแก่
กว่านู หนูก็ยังไม่ได้นึกชอบแบบนั้นอยู่ดีแหละ จิตใจมันยังเห็น้อยหน้าอยู่คะ
อย่าลืมนานูนอกหักมา ๒ หนแล้ว” หล่อนหัวเราะเบาๆ แต่แววดาแสดงความ
ในใจออกมาอย่างซ่อนนไม่ไว้

“จริง พี่ลืมนูไป ไม่น่าเชื่อว่าคนสวยๆ อย่างนูจะโชคร้ายถึงยั้งงั้น ผู้ชาย

คนที่สองนะ เวลานี้เขายังอยู่นั้นหรือกลับมาแล้ว”

“ยังอยู่ค่ะ”

“สิมันเสียเถอะ” อูร์จบอกอย่างคนไม่คิดมาก

“ค่ะ นุกี้กำลังพยายามสิมัน”

“เธอนี้ใจแข็งเหมือนใครกันนะ” พี่สาวถาม

เอ๋อม่จิงแข็งขึ้นว่า “ก็ก็กรานะใจแข็งทุกคนนี่เธอ ดูคุณแม่ซี เห็นเฉยๆ ยังงั้นเถอะ เพชรเราดีจี่นี่เอง ลงว่าไม่ง้อแล้วเป็นไม่ง้อ...แล้วก็แม่อรละ เหมือนเหล็กสแตนเลส ไม่ลอกไม่ตก ไม่เคยมีอะไรมาตีแตก...อ้าว...แล้วก็คนพูดละหยอกเสียเมื่อไหร่มีพี่คนเดียวเท่านั้นแหละที่เคยทำทำอ่อนแอ...ยังเจ็บใจตัวเองไม่หายเลย”

คราวนี้ทั้ง ๓ คนนี้ เพราะกลัวว่าถ้าตอบออกมาแล้วจะกระทบกระเทือนแผลเก่าของพี่สาว

“พี่ไม่อยากจะให้หนูใช้คำว่าอหึกหรืออหอก เพราะเธอไม่เคยมีทำว่าจะแพ้ใครซักที” อรวว่า “คนที่เรียกว่าอหึกจะต้องเป็นอีกลักษณะหนึ่ง ชูบผอมตรอมใจ เปื่อโลก”

“แบบนี้มันเปิดเผยเกินไปนี่คะ” น้องสาวดึง “อกของคนอย่างเราๆ ถ้ามันจะอหึกก็ให้มันอหึกอยู่ข้างใน คนอื่นเห็นแล้วรังจะเป็นที่สมเพชเวทนา”

“โ้ย! เลิกพูดที่เถอะ เรื่องอหึกไม่อหึก” อูร์จร้อง “อหึกแล้วก็ตามเอาต่อเอาใหม่ได้ เรายังสาว ยังสวย ความรู้ดี หาผู้ชายดีๆ ได้อีกถมไป”

พอดีคุณอนงค์เปิดประตูก้าวเข้ามา หัวข้อสนทนาอันชวนให้ความคิดเคร่งเครียดจึงเบนไป

* * *

เช้าวันรุ่งขึ้น อนุตราติตรถพี่ชายไปลงที่กรมแต่เช้า พอโผล่เข้าไปในห้องทำงานเดิมของหล่อน วิชณีเงยหน้าขึ้นพอดี พลังเบิกตากว้างอย่างตื่นเต้น รีบลุกจากโต๊ะตรงมาหาอนุตราที่เก้าอี้รับแขกสำหรับผู้มาติดต่องาน

“ตาย! นูมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ก็ไหนว่าจะมามะรินนี่ไง”

“แปลกใจไหม” หล่อนถามยิ้มๆ “เป็นไงมั่ง พวกเรา...”

“ก็เรื่อยๆ ไปนั่งที่โต๊ะเราก่อนซี หรือจะเข้าไปหาอิบตีก่อน”

“ไปพบผู้ใหญ่ก่อนดีกว่า เสร็จเรื่องแล้วจะได้คุยกันได้เต็มที่ เอ้อ... หัวหนากองไม่ได้บอกวิซหอรอกหรือ เมื่อวานเราพบแกที่มังกรทอง ไปเลี้ยงฉลองกับพี่ๆ น้องๆ แกก็ไปกับลูกเมียแก”

“ยังไม่ได้พบกันเลยตั้งแต่เช้า ดูเหมือนจะมีธุระ”

ไม่ทันที่อนุตราจะผละไป ชายหนุ่มคนหนึ่งก็เดินออกมาจากอีกห้องหนึ่งพอดี เมื่อเห็นหล่อนครั้งแรก เขากะพริบตาถี่ๆ เหมือนไม่เชื่อสายตาตนเอง

“คุณนุ!” เขาร้องอย่างดีใจ ผิวหน้าแดงกำขื่น หากหล่อนเป็นผู้ชาย เขาคงถึงเนื้อถึงตัวให้สาสมกับความคิดถึงเป็นแน่

“เป็นไงคะ สบายดีหรือ!” หล่อนถามเรียบๆ แต่เขาสี ยังอ้าอึ้งอยู่ เพราะกำลังตั้งสติให้ดีกว่านั้น

“ครับ สบายดี คุณนุสดีไสขึ้นนะครับ” เขาบอกหลังจากพิจารณาหล่อนทั่วตัว “คนไปนอกมักจะได้ผิวหม่มกลับมาแทบทุกคน...เอายังงี้ดีกว่า กลางวันนี่ผมขอลองไว้ก่อน เชิญรับประทานอาหารด้วยกัน วิซด้วยนะ หวังว่ายังไม่มีการตัดหน้านะฮะ”

“ไม่มีหอรอกค่ะ” อนุตราตอบพร้อมๆ กับนึกถึงคำพูดของพี่สาวคนที่ ๓ ซึ่งกล่าวพาดพิงถึงชายคนนี้ระหว่างสนทนากันตอนกลางคืน

จริงของอูร์จที่ว่า ดล วิชัยยุทธ มีท่าทางไม่ตรีเป็นพิเศษต่อหล่อน ทำไมอนุตราจะไม่รู้ ถ้าจะพูดถึงเวลา เขากับหล่อนก็รู้จักคบหากันมา จนถึงบัดนี้นับได้ ๔ ปีเต็ม เขาเป็นญาติกับวิซนี่เพื่อนสนิทของหล่อน แต่ทำงานคนละแผนก เขาสำเร็จธรรมศาสตรบัณฑิตก่อนหล่อนไปอเมริกาหลังจากเรียนด้วยทำงานด้วยมาหลายปี เวลานี้เป็นประจำแผนกอยู่ฝ่ายธุรการ ถ้าจะพูดถึงอุปนิสัย เขาเป็นคนดีพอใช้ แต่ถ้าจะพูดถึงประวัติส่วนตัว เขามีมารดาแก่ๆ ที่ต้องเลี้ยงดูอยู่คนเดียว ยังโสดและสดแท้ ยังไม่มีสิ่งใดชวนให้น่าระแวง

แต่อนุตราก็ไม่เคยสนใจเขาเกินกว่าความเป็นเพื่อน อาจเป็นเพราะ

ผู้ชายอย่างดลมิได้อยู่ในรสนิยมที่หล่อนจะรัก

ถ้าเช่นนั้นหล่อนมีรสนิยมเกี่ยวกับความรักเป็นประการใด

หญิงสาวต้องถอนใจยาว ความรัก? หล่อนอยากจะสาปส่งมันเสียทีเดียว สองครั้งมาแล้วที่หล่อนเดินเข้าสู่ตงดอกรัก แต่ก็ต้องเดินกลับออกมาพร้อมน้ำตา ครั้งแรกเมื่อหล่อนเพิ่งจบปริญญาตรีใหม่ๆ ระเบิดก็ลาโลกไปด้วยโรคเนื้องอกในสมอง ส่วนครั้งที่สอง เพราะศุภวารไปพลาดท่าเสียทีกับหญิงไทยวัยรุ่นคนหนึ่ง ซึ่งบังเอิญไปใช้ชีวิตฉุฉุนอยู่ต่ออเมริกา

นับแต่วันที่เขามาหา และสารภาพต่อหล่อนว่าเขาจำต้องยอมรับหญิงรุ่นผู้นี้เป็นภรรยา เพราะหล่อนเป็นลูกนายพลเรื่องอำนาจอย่างหนึ่ง และอีกอย่าง หล่อนกำลังตั้งครมภ์ได้ ๒ เดือน อนุตราภักดิ์ใจไว้อย่างแน่วแน่ว่าต่อไปนี้หล่อนจะหันหลังให้ความรักโดยเด็ดขาด

ก็เมื่อหัวใจของหล่อนแสนอ่อนเพลียและหม่นหมองด้วยมรสุมเช่นนั้นแล้ว หล่อนจะมีสายตาสำหรับ ดล วิชัยยุทธ ได้อย่างไร

“ผมอยากให้คุณนุเป็นฝ่ายเลือกว่าอยากรับประทานอะไร”

“ถ้าจะให้เลือก ก็คงต้องเลือกของเผ็ดละคะ” หล่อนตอบยิ้มๆ “เพราะห่างเหินอาหารไทยไปเสียนาน”

“นั่นเราไปทานอาหารไทยกันก็ได้” เขาบอก ดูกระปรี้กระเปร่าขึ้น

“ดีเหมือนกัน” วิชনীคล้อยตาม “ฉันอยากกินทอดมันร้านนั้นแหละอยากมาหลายวันแล้ว ขอสมทบคนนะ”

“เชิญเลย” ดลตอบ “อย่างอื่นอีกก็ยังมี”

ขณะยืนคุยกัน ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นบันไดมา คนทั้งสามจึงหันไปมองหัวหน้ากองหนุ่มใหญ่วัย ๔๐ เศษ พิชชา สุ่วสวัสดิ์ นั่นเอง!

“อ้อ” เขาทักเมื่ออนุตราภักดิ์มือทำความเคารพ ยิ้มนิดๆ บนริมฝีปาก “เข้าพบอธิบดีแล้วหรือคุณ”

“ยังเลยคะ” หล่อนตอบพร้อมๆ กับดลและวิชনীค่อยๆ เลี้ยวไปที่ละคน จนเหลือหล่อนและเขายืนอยู่ด้วยกันบนทางเดินหน้าห้อง “กำลังจะไป ก็พอดีพบคุณดล...”

“ถ้ายังงั้นเข้าไปพบเสียก่อนแล้วกลับมาหาหน่อยนะ” เขาพยักหน้า
 นิดหนึ่ง พลงเดินหลีกหล่อนเปิดบังตาเข้าไปในห้อง

หลังจากอนุตราไปพบอธิบดีแล้วหล่อนจึงเข้าไปหาเขาตามคำสั่ง
 พิษาเงยหน้าขึ้นจากสมุดเสนอเซ็นซึ่งวางอยู่ตรงหน้า

“นั่งซี คุณอนุตรา” เขาบอกพลงเอนหลังพิงพนักในท่าสบาย มอง
 ดูหล่อนเต็มตา “เป็นยังไงมั่ง ไปถึงโน่นแล้วคิดไม่อยากจะกลับมั่งหรือเปล่า”

“ไม่เคยเลยคะ อยากกลับไปอยู่ทุกขณะจิต” หล่อนตอบ นั่งตัวตรงอย่าง
 สำรวมเล็กน้อย “ไม่มีที่ไหนจะเหมือนบ้านเรานี้คะ สะดวกสบายก็จริง แต่
 ไม่อบอุ่น”

“จริงๆ นะ ใจความอบอุ่นนี้สำคัญมากสำหรับคนเรา ยิ่งคนที่เคยได้
 รับความอบอุ่นอยู่เสมออย่างคุณ ยิ่งทนความว้าเหวไม่ได้”

อนุตรานิ่งไปอีตื้อ แต่ก็กล้าพอที่จะย้อนถาม

“หัวหน้ากองทราบได้ยังไงคะว่าดิฉันได้รับความอบอุ่นอยู่เสมอ”

“ก็คุณมีพี่น้องที่กลมเกลียวกันเหลือเกินนะซี เห็นเดินคล้องแขนกัน
 เข้ามาเป็นแพทีเดียว...”

“น่าเกลียดมากไหมคะ”

“ทำให้มังกรทองมีชีวิตจิตใจ เอ้อ...คุณมีพี่น้องผู้ชายคนเดียวเท่านั้น
 หรือ” เขาถามนับตั้งแต่หล่อนเข้ามาทำงานที่กรมนี้ได้ ๒ ปีเศษ โดยไม่นับ
 เวลาที่อยู่ต่างประเทศเข้าไปด้วยก็วันนี้แหละเป็นวันแรกที่หล่อนมีโอกาสได้
 ‘คุย’ กับหัวหน้ากองของตนเองนอกเหนือไปจากเรื่องงาน แต่จะว่าไปแล้ว
 ก่อนหน้านี้หล่อนเป็นเพียงนักวิชาการตรีนั่งห่างออกไปไกล มีหัวหน้าแผนก
 บังคับบัญชาหล่อนโดยตรงอีกทีหนึ่ง จึงแทบจะไม่มีใครได้พูดกับหัวหน้ากอง
 ก็คำ

“คะ ดิฉันมีพี่ชายคนเดียวในพี่น้องทั้งหมด ๕ คน”

เขาพยักหน้า โดยสายตาไม่เบนไปจากวงหน้าของหล่อน

“คุณทราบแล้วใช่ไหมว่าคุณจะต้องมาเป็นหัวหน้าแทนคุณอุภัย แก่เป็น
 โรคสมองเสื่อม เพราะทานเหล้ามากเกินไป เลยทำงานไม่ได้ ผลที่สูดต้องลา

ออก ผมเลยให้คุณถาวรรักษาการแทนไปก่อน มติของกรมต้องการให้คุณเป็นหัวหน้าแผนกนี้ เพราะเรียนมาทางนี้โดยตรง”

หล่อนเบนสายตาไปยังโต๊ะที่ว่างอยู่ถัดโต๊ะหัวหน้ากองไปนิดเดียว มีแท่งไม้ยาวรูปสามเหลี่ยมหน้าจั่วต้นวางอยู่บนโต๊ะที่ปูด้วยแผ่นกระจกหนา มีอักษรระบุชื่อนามสกุลและตำแหน่งหัวหน้าแผนก...

โต๊ะนี้คุณอุทัยหัวหน้าแผนกคนเก่าที่พิชากล่าวถึงเคยนั่ง แต่บัดนี้หล่อนจะต้องมานั่งแทนเขา

“ดิฉันไม่เคยคิดว่าจะต้องเป็นผู้ใหญ่เร็วอย่างนี้”

“ก็ไม่เร็วนะ คุณอายุ...เท่าไรแล้วล่ะ”

“๒๗ ค่ะ”

“เห็นไหม ไม่ใช่เด็กๆ ทำไม่จะเป็นหัวหน้าไม่ได้ ใครๆ เขาก็อยากเป็นกันทั้งนั้นแหละ...เออ...กลางวันนี้คุณว่างไหม”

“ไม่ว่างค่ะ”

“อ้าว” เขาร้อง สีหน้าผิดหวังเล็กน้อย “ผมคิดจะชวนคุณกับเด็กๆ ในกองไปเลี้ยงกลางวันทีเดียว”

“บังเอิญไม่ว่างจริงๆ ค่ะ”

“งั้นพรุ่งนี้ก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะ”

“วันนี้ใครเลี้ยงล่ะ หรือมีธุระข้างนอก”

“คุณดลเลี้ยงค่ะ”

“อ้อ” เขาตรงในลำคอ มองดูหล่อนแล้วดวงตาคมของเขาก็วาบด้วยยิ้มมีนัย

ยิ้มนั้นทำให้อนุตราหน้าร้อนขึ้นเล็กน้อย แต่เพียงอึดใจเดียวหล่อนก็ไม่รู้สึกอะไรอีก

ขณะนี้หล่อนไม่ใช่เด็กที่มักจะแก้ตัวเมื่อถูกเข้าใจผิด ไม่อ่อนไหวกับสิ่งใดจนขาดสมาธิในการเป็นตัวของตัวเอง อนุตราเห็นโลกมาเพียงพอ ผ่านความทุกข์เดือดร้อนมาแล้ว ประสบความสำเร็จแปรไม่แน่นอนของชีวิตมา

มาก จนไม่รู้สึกราวะอะไรจะร้ายกาจเกินไป

“คุณดลเป็นคนดีอยู่หรอก ทำงานดี คุณสมชอบก็อยากให้แก่ได้ หัวหน้าแผนกเหมือนกัน” เขาหมายถึงหัวหน้ากองของดล “แต่ก็ยาก เห็นจะต้องตันอยู่แค่นี้ไปอีกนาน มันไม่มีตำแหน่งจะไปก็ไปไม่ได้ นอกจากให้เป็นนิติกรโท...”

อนุตรายิ้มเฉยๆ ไม่ได้ขัดหรือคล้อยตามคำปราชญ์ของเขา นอกจากยิ้มน้อยๆ ความจริงยิ้มอย่างขันมากกว่า...ชั้นที่เขาพยายามจะจับความจริงใจของหล่อนที่มีต่อเพื่อนหนุ่ม

๒

พรธของ พิชา สุวัสวัตี เล่นเข้าประตูบ้าน เด็กสาวผู้กำลังอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้สุดสนามก็วางหนังสือแล้วลุกขึ้น รีบวิ่งอ้อมกอไม้ดอกอันเรียงรายเป็นระเบียบอยู่โดยรอบตรงมา ขณะเดียวกับที่พิชาเปิดประตูลงมาข้างล่างพอดี

เยาวนุชกระโจนพรวดเดียวถึงตัวบิดา เด็กหญิงวัย ๑๔ หยกๆ ๑๕ หย่อนๆ โอบคอเขาไว้พร้อมกับจูบแก้มเขา ๑ ที เป็นกิจวัตรที่หล่อนจะต้องต้อนรับบิดาเช่นนี้ทุกวัน

“แม่กำลังอาบน้ำค่ะ วันนี้ลงมาช้าเพราะมัว่วนทำไส้กรอก...เอ...หรือว่าวันนี้พ่อกลับเร็วก็ไม่รู้”

“แม่ของนุชช้านะ” เขาตอบยิ้มๆ เมื่อลูกสาวคลายวงแขนออกจากคอ เปลี่ยนเป็นโอบเอวเขา แล้วพ่อลูกก็เดินไปยังบันได “แล้วทำไมนุชไม่ช่วยแม่ล่ะ”

“รู้ได้ยังไงว่านุชไม่ได้ช่วย” หล่อนถามกลางกอดเอวบิดาขึ้นบันได

“ก็ไม่รู้หรอก” เขาทำเสียงยานคาง “ถ้าช่วยคงไม่ลงมาปรืออยู่นี่หรอกนะ”

“นุชไม่รู้จะช่วยอะไร” หล่อนสายหน้า “พ่อก็รู้ว่าเรื่องกับข้าวกับปลา นุชไม่ประสาเลย แล้วแม่ก็ไม่เปิดโอกาสให้นุชทำเสียด้วย เห็นไหมคะ พอนุชเข้าไปที่ไร แม่ก็ให้เตี๊ดถ่วงอกมั่ง ตำน้าพริกมั่ง...ไม่เห็นเคยได้ทำอะไร ดีกว่านี้ซักที นุชจะบอกความลับอะไรให้พ่ออย่าง ไ้อ้หางถ่วงอกนะ เป็นอริกับนุชที่สุด”

พิชาหัวเราะ เคาะศีรษะบุตรเอย่างเอ็นดู ๑ ที

“พ่อไม่เห็นนุชจะไม่เป็นอริกับอะไรในครัวเลยซักอย่าง”

“ก็ลองให้นุชอยู่หน้าเตาซี” หล่อนทำท่าภาคภูมิใจ “อีกหน่อยแม่จะแพ้

โธ! แม่นะจนชั้นเจียวน้ำมันหมูก็ไม่ยอมให้หนูทำ แล้วยังงั้นหนูจะทำได้ยังไง”

“เขาคงกลัวน้ำมันหกราดละมัง ใต้ไม่คุ้มเสีย”

“พ่ออีกคน! ช่างไม่เชื่อสมรรถภาพของหนูเสียเลย” หล่อนต่อว่า แล้วก็ผลจากเขาไปยังตู้เย็น รินน้ำใส่แก้ววางลงบนถาดรอง ตั้งจานมะละกอ ออกมาวางบนโต๊ะ เปิดพัดลมให้สายไปรอบๆ พินิจนั่งลงบนเก้าอี้ “นี่แหละคืองานที่หนูชอบที่สุด ทำได้ทุกวันโดยไม่เบื่อ แม่จะมาแย่งทำละก็ หนูไม่ยอมแน่ เรื่องในครัวแม่ก็ผูกขาดเอาไปแล้ว เรื่องอะไร แม่ก็ผูกขาด แต่เรื่องนี้หนูขอผูกขาดมั่ง...”

พินิจใช้ส้อมจิ้มมะละกอแช่เย็นเข้าปากพยางค์หน้าชวนเยาวนุช

“ไม่ทานหรือ”

“ไม่ละคะ หนูชอบนั่งดูพ่อทานมากกว่า” หล่อนพูดพยางค์นั่งลงบนเก้าอี้ชิดกับบิดา ใช้ช้อนตอกเท้าโต๊ะ เอียงคอนิดๆ ตาจ้องดูที่ปากซึ่งกำลังเคี้ยวของเขา นัยน์ตากลมโตเป็นประกายสุกใสเฉลี่ยวนลาดทั้งคู่ มองดูบิดาอย่างเทิดทูนบูชา ครางเบาๆ ว่า “ทำไมหนูรักพ่อยิ่งงี้ก็ไม่รู้...”

“อู๊ย! หมั่นไส้ เกี่ยวกันอยู่ได้ทุกวัน”

เสียงดังซัดจิ้งหะขึ้น ทำให้คนทั้งสองหันไปดู ก็แลเห็นใบหน้าแจ่มใสของสตรีวัย ๓๕ ที่แสนจะนวลผ่องเพราะเพิ่งอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ ยบุลเดินมานั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับสามี มองดูลูกสาวพยางค์นอนแต่ยิ้ม

“ไม่รู้จะจีบพ่อไปถึงไหน”

“แม่อิจฉา” เยาวนุชว่า

“แน่ละ!” หล่อนตอบรับอย่างเข้มขื่น “เธอจีบพ่อเสียจนพ่อไม่มีเวลาจะฟังใครพูดอีกแล้ว...”

“ก็ไม่ตรีเล่า หนูจีบพ่อไว้ให้แม่นะแหละ” เยาวนุชพูดพยางค์พยกกับบิดา “พ่อจะได้ไม่มีเวลาไปจีบใครอีก ใช้ไหมคะพ่อ”

“งั้นซี” พินิจตอบพยางค์เคี้ยวข้าว

“หวานดีไหมคะ” ยบุลถาม

“ดี...ไม่ંગอมเกินไป”

“พ่อไม่ชอบของงอม”

“ใครๆ ก็ไม่ชอบทั้งนั้นแหละ งอมไปมันจะดีอะไร” เขาพูดโดยชื่อ หารู้ไม่ว่าภรรยาของเขากำลังเหน็บแนมตามวิสัยหญิง ซึ่งคิดว่าตนเริ่มวัยเสื่อมแล้ว ทั้งๆ ที่ยังไม่มามีวี่แววความเสื่อมปรากฏให้เห็นเลยแม้แต่น้อย ยุบลยังสาว ทรวดทรงดี มีรอยตีนกาตรงหางตาเพียง ๒-๓ รอย แต่เมื่อมองผาดๆ ก็ไม่เห็นถนัด นอกจากเวลาหล่อนยิ้มเต็มทีหรือหัวเราะ แม้กระนั้นก็ได้เป็นเครื่องทอนความงามอย่างสาวใหญ่ให้น้อยลง

“รู้แล้วค่ะ ไม่ต้องบอกก็รู้ ใครจะชอบคนแก่” หล่อนชักเริ่มพาลนิดๆ

“อ้าว! พูดกันเรื่องมะละกอ ไพล่ไปเรื่องคนเมื่อไหร่ไม่ยกู้” พิชาเลิกคิ้วอย่างอารมณ์ดี หันไปบอกลูกสาวว่า “แม่ของนุชช่างกระเทือนเรื่องแก่เรื่องงอมเสียเรื่อยนะ...”

“แม่ไม่เห็นแก่เลย เพื่อนนุชทุกคนชมแม่ทั้งนั้นว่ายังกะพี่สาวของนุชแน่ะ”

“อย่าปลอบเลยถึงคราวแก่ก็ต้องยอมแก่ ผีนั่งซังขาไปไม่ได้หรอก” ยุบลพูด แต่มิได้พูดอย่างน้อยใจ

ในเมื่อทุกวันนี้ยุบลมีความสุขจนไม่รู้จะเก็บเอาอะไรมาทำให้อารมณ์ขุ่นมัว แน่ละ! เรื่องจุกจิกหยุ่มหยมเกี่ยวกับชีวิตประจำวันที่ทำให้จิตใจหงุดหงิดไปบ้างซึ่งโกรธไปบ้างนั้นยอมมีด้วยกันทุกครัวเรือน แต่นั่นก็เป็นธรรมดาจนเกินกว่าจะเก็บมารวบรวมแล้วนับเนื่องเข้าอยู่ในประเภท ‘ความทุกข์’

เพราะถ้าจะพูดถึงความทุกข์อันเป็นเหตุให้ดวงจิตสลดหดหู่และหมอง-ไหม้ นั้น ยุบลจะตอบได้ทันทีว่าในครอบครัวของหล่อนไม่มีสิ่งนั้นมาแผ้วพานเลย หล่อนเคยนึกภูมิใจอยู่เสมอว่าตนเองช่างเป็นสตรีที่มีโชคกระไรเช่นนั้น ถ้าจะพูดถึงด้านความรักระหว่างหล่อนและพิชา ยุบลกับพิชาไม่ได้แต่งงานกันเพราะรักดังหนุ่มสาวคู่อื่น ตรงกันข้าม คนทั้งสองแต่งงานกันเพื่อจะ ‘แก้ลำ’ การสูญเสียรักด้วยซ้ำ

ในสมัยที่ยุบลกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยม หล่อนเคยผูกสมักรักใคร่กับ

เด็กหนุ่มวัยเดียวกัน หล่อนและเขารักกันมากจนไม่เคยคิดว่าจะมีอะไรมาพรากเขาไปจากหล่อนได้ นอกเสียจากความตาย จนกระทั่งจบมัธยมแปดนั้นแหละ เหตุร้ายจึงเกิดขึ้นกับชีวิตรัก ดังหนึ่งสายอสุณีบิดาได้ผ่าลงบนร่างกายเมื่อปรากฏว่าชายที่หล่อนรักนั้นเกิดไปได้เสียกับหญิงข้างบ้าน หล่อนผู้นั้นตั้งครรภ์ขึ้นมา และบิดาของผู้หญิงยื่นคำขาดให้เขาแต่งงานกับหล่อนโดยเร็ว มิฉะนั้นแล้วเขาก็จะเอาเรื่องให้ถึงที่สุด

ยุบลไม่รู้ว่หล่อนมีชีวิตยืนยาวมาได้อย่างไรจนบิดามารดาของพิชาซึ่งเป็นญาติห่างๆ มาสู่ขอหล่อนให้เขา พิชาก็เพิ่งพ้นระยะเศร้าโศกจากมรณกรรมของหญิงคนรักซึ่งเสียชีวิตลงด้วยโรคปอดบวม ดังนั้นจึงเท่ากับว่า ผู้ใหญ่สองฝ่ายได้จับจูงชายหญิงที่ปราศจากหัวใจจิตหัวใจให้มาแต่งงานกัน ยุบลแต่งงานเพราะแค้นที่ถูกทรยศ แต่พิชาแต่งงานเพราะต้องการชดเชยสิ่งที่เขาถูกมัจจุราชยื้อแย่งไป

คนทั้งสองได้เริ่มชีวิตวิวาห์อย่างคนแปลกหน้า แม้จะเป็นญาติ แต่ก็ไม่มีใครได้พบปะกันเท่าใดเลย ยุบลยังจำคืนส่งตัวได้ดีจนถึงวันนี้ เป็นคืนที่หล่อนทอดอาลัยในชีวิต มอบความเป็นความตายให้แก่เทวดาเบื้องบน สุดแต่จะบันดาลให้หล่อนทุกข์หรือสุข เพราะขณะนั้นหล่อนคิดว่าหล่อนเหลือเพียงแต่ร่าง...ซ้ายังเป็นร่างที่เจ้าของไม่สนใจเสีย

แต่เมื่อดำเนินชีวิตต่อมา จนให้กำเนิดเยาวชนชู ยุบลก็ต้องแปลกใจในความพลิกฟื้นตื่นตัวต่อการเกิดใหม่ของตนเอง หัวใจของหล่อนที่คิดว่าสูญสลายไปแล้วนั้น ได้รับการเยียวยาให้สดชื่นกระปรี้กระเปร่ามาด้วยความสามารถของสามีแต่ผู้เดียว พิชา สุวิสวัสดิ ชายที่หล่อนไม่เคยคิดว่าจะรัก ได้มอบความสุขทุกอย่างให้แก่หล่อนเท่าที่สามีพึงมอบให้แก่ภรรยาและมอบให้โดยสม่ำเสมอตลอดมาจนทุกวันนี้ ยุบลไม่คิดอย่างอื่น นอกจากว่าเป็นกุศลอันสูงสุดของหล่อน กุศลของผู้หญิงที่คิดว่าตกนรก แต่กลับได้ขึ้นสวรรค์

“พ่อก็แก่” พิชาบอกเมื่อได้ฟังภรรยาพูดเช่นนั้น “ไอ้เรื่องเก่าเรื่องแก่นี้มันห้ามกันไม่ได้ มันเคลื่อนที่ไปตามวงเวียนชีวิต เราจะไปสนใจมันทำไมให้รกสมองเปล่าๆ”

“ส่วนมากผู้ชายไม่ค่อยกังวลหรอก ผู้หญิงสิที่เป็นฝ่ายกังวล” ยุกพลตอบ พลังมองสามีอย่างชื่นชม “จะไม่กังวลได้ยังไงในเมื่อตัวแก่ลงไปทุกวัน แต่อีกคนยังหนุ่มออกฟ้อ...”

“หนุ่มอะไรกัน” ลูกสาวขัดคอ “พ่อต้องรู้ตัวว่าไม่หนุ่มแล้ว นุชนะแหละที่เป็นพยาน ยืนยันความแก่ของพ่อ”

พิซาหัวเราะ

“เออ...แม่ลูกเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยดีจริง” เขาพูดพลังวางส้อม แล้วลุกขึ้น ภรรยาและลูกสาวก็ลุกตาม

ต่อจากนั้นทั้งสามก็เดินออกไปสู่ระเบียงกว้างข้างบ้านซึ่งมองลงไปเห็นสวนน้อยๆ ซึ่งสอดแซมอยู่ตามมุมสนาม

พิซาเอนตัวลงบนเก้าอี้ในลอนที่เลื่อนขึ้นลงได้ ยาวนุชรายงานว่า

“พ่อคะ นุชได้เล่นละครโรงเรียนด้วยคะ เขาเพิ่งเลือกตัวแสดงกันวันนี้เอง”

“อ้อ! งั้นหรือ นุชแสดงเป็นอะไรล่ะ”

“ปัทโธ! มีอชั้ นุช แสดงทั้งทีก็ต้องเป็นนางเอกซีคะ”

“พ่อก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ นางเอกชื่ออะไรล่ะ”

“ชื่อบุษบาใจคะ ตอนบุษบาเสียงเทียนนะ...เออ...พ่อคะ นุชอยากรู้อจ้งว่าทำไมเอนาถึงได้หลายใจนัก เตี้ยวหลงนางจินตะหรา เตี้ยวนางสะการะวาตี มหายารัศมี แล้วไปได้ใครรายทางมาอีก ในที่สุดมาหลงบุษบา...เฮ้อ...น่าเหนื่อยแทนจริงๆ เขียว”

“ก็ไม่มีซี” พิซาตอบยิ้มๆ อย่างเห็นขั้

“ทำไมคนเราถึงได้รักใครต่อใครได้มากมายยั้งงั้นก็ไม่มีรู้”

“ความรักนะเกิดขึ้นได้เสมอแหละ” เขาพูดเรื่อยๆ มุ่งหมายจะตอบคำถามบุตรีกมากกว่าหมายถึงอย่างอื่น “เพราะคนเราโดยเฉพาะคนผู้ชายก็เตรียมจะรักของสวยของงามได้ทุกนาที่ และยังมีอำนาจพอที่จะรักแล้วดึงเอามาเป็นของตัวเองได้ก็ยั้งไม่อัน...กษัตรีย์สมัยโบราณเป็นยั้งงั้นแทบทุกองค์”

“ไม่ใช่กษัตรีย์ก็เป็น” ยุกพลขัด “บางคนมีเมียมากยั้งกว่ากษัตรีย์”

“ผู้ชายคนเดียวอยู่กับผู้หญิงหลายๆ คนนะ เขาแบ่งภาคยังไงคะ”

เยาวนุชถามอย่างสนเท่ห์ อัยการรู้ตามวิสัยเด็กฉลาด

“อย่าไปยุ่งเกี่ยวเลย เรายังเด็ก ถ้ามชอกแซกไม่ดี” มารดาตัดบท

“ตอบยั้งนี้ก็ไม่ถูก ลูกมันไม่รู้มันอยากรู้ไว้มันจะเสียหายอะไร เดียวนี้สมัยใหม่แล้ว อะไรๆ ก็กลายเป็นของธรรมดา เมื่อมันถาม เราก็มีหน้าที่อธิบายให้เข้าใจ เข้าใจแล้วก็ไม่ถามอีก”

“พ่ออธิบายเองเถอะ แม่ไม่ซึ้งหรือเรื่องพรรคนั้น”

“เพราะพ่อก็มีแม่คนเดียว” เยาวนุชต่อ “อย่างนี้คงดีกว่า ไม่ยุ่ง จริงไหมคะพ่อ”

“แม่แก่คนเดียวก็ยุ่งจะแยะอยู่แล้ว” เขาสัพยอกภรรยา

ยุบลเอ้อมมือมาแหนบที่แขนเขาถามยิ้มๆ แต่ทำตาดู

“ยุ่งยังไง แม่ยังไม่เคยโผล่ไปที่ทำงานของพ่อเลยซักที”

“ถ้าถึงกับโผล่ไปวุ่นวายที่ทำงานล่ะก็ เขาไม่เรียกว่ายุ่งหรือ”

“อ้าว! นี่เรียกว่าอะไรล่ะคะ”

“แยะ!” เขาตอบ “ยุ่งนะมันยังน่ารัก แต่แยะนี้ น่าเกลียดมาก”

“งั้นแม่ก็น่ารักละสิ” หล่อนถาม หัวเราะเห็นพินเรียบ

“ก็น่ารักซี น่าเกลียดละก็จะนั่งกันอยู่ยั้งงั่งหรือแม่ก็”

“อ้าว! คิดเอาเองซี ถ้าลงว่าคนหนึ่งน่าเกลียดเสียแล้ว อีกคนหนึ่งจะทำยังไงล่ะ”

“ก็หาคนที่น่ารักมาแทนนะซีไซ้ใหม่คะ” หล่อนทาย

“คงยั้งงั่งนะมัง”

“แล้วก็...ถ้าหามาแทนทั้งๆ ที่คนหนึ่งยังน่ารักอยู่ล่ะคะ”

“ยั้งงั่งคงไม่เรียกว่าแทนหรือ”

“แล้วเรียกว่าอะไรล่ะ”

“ไม่หามาเทียบ ก็หามาทิ้งละ”

“ไม่เห็นเข้าใจ”

“เทียบก็คือเอามาคู่เคียงกับของเก่านะซี จากหนึ่งก็เลยกลายเป็นสอง